

HOOFDSTUK 1

Die ogen waren het enige wat ze van hem zag. Grote donkere ogen die haar met een hypnotiserende kracht aan leken te kijken. De rest van zijn gezicht werd bedekt door de bivakmuts. Ze had hem niet eens binnen horen komen. Opeens was hij daar en zat hij boven op haar. Met één hand hield hij haar armen boven haar hoofd op het bed gedrukt. Met de andere begon hij aan haar nachthemd te trekken.

Elines angst werd nog groter op het moment dat ze besepte wat hij wilde gaan doen. Dat zou haar niet gebeuren! Niet lijdzaam toegeven aan wat die kerel wilde! Al moest ze het met de dood bekopen, ze weigerde zich als een willoos ding te laten verkrachten.

Angst voedde haar woede en leek haar kracht te geven. Eline begon te krijsen en roepen zo hard ze kon. Iemand moest haar toch horen. Hoewel zijn gewicht en het dekbed haar behoorlijk belemmerden in haar bewegingen, begon ze heftig onder hem te kronkelen. Het lukte om haar benen omhoog te schoppen en ze ramde haar knieën hard tegen zijn rug.

Vloekend deed hij een poging haar onder controle te houden. Zijn handen verplaatsten zich nu naar haar keel en drukten die dicht om haar zo te dwingen stil te liggen. ‘Kappen, bitch! Houid je kop dicht of ik vermoord je!’

Eline bleef vechten, ze wilde niet toegeven aan die doodsangst gewurgd te worden. Het gegil ging over in een rochelend geluid. Maar haar handen waren nu vrij en ze klauwde naar zijn gezicht. Zijn ogen. Kwetsbaar en bloot. Knieën ramden. Nagels deden

een aanval op zijn ogen. Nu was het zijn beurt om te krijsen. Op datzelfde moment drong het geluid van de deurbel tot haar door. Iemand had haar gehoord! Dat gaf haar de moed om door te

vechten. Die schoft die bij haar had ingebroken zou hier niet mee weggkomen.

Hij liet opeens haar keel los en gaf haar een harde klap tegen haar hoofd waardoor Eline het gevoel had dat het loskwam van haar nek. Versuft bleef ze liggen.

Het duurde even voordat ze besepte dat haar belager niet meer op haar zat. Met een paar stappen was hij bij het slaapkamerraam, rukte het open en stapte naar buiten op het platte dak van de aanbouw.

Naar adem snakkend en trillend over haar hele lichaam bleef ze liggen. De bel bleef rinkelen.

Met een ruk schoot Eline omhoog. De bel. Het alarm van haar telefoon. Met een diepe zucht pakte ze het toestel en zette het alarm uit.

Haar nachthemd plakte aan haar lichaam, het kussen was doorweekt. Kwam ze dan nooit los van die angstige momenten die ze had mee moeten maken tijdens die inbraak? Het was nu bijna een halfjaar geleden. Hoelang duurde het nog voordat ze deze nachtmerrie niet meer herbeleefde in haar dromen en ze zonder angst haar ogen dicht kon doen?

De droom kwam niet helemaal overeen met hoe het werkelijk was gegaan. Door het dekbed had ze hem niet kunnen schoppen en hij was niet gevlucht via haar raam. Dat was haast onmogelijk — tenzij hij zijn benen wilde breken — omdat haar kamer zich aan de straatkant bevond. Hij was door het slaapkamerraam van

Sam gevlucht, aan de achterzijde van het huis. Wel had ze zo hard gegild dat de burens daardoor gealarmeerd waren en — na eerst herhaaldelijk te hebben opgebeld — bij haar hadden aangebeld omdat ze de telefoon niet had opgenomen. Met de reservesleutel waren ze binnengekomen, iets waarvoor Eline alleen maar dankbaar kon zijn. Zij hadden haar leven gered, daarvan was ze overtuigd.

Na die inbraak had ze een poos niet meer alleen durven blijven totdat Rudi haar huis beter had laten beveiligen. Haar ex-man had ervoor gezorgd dat er op alle deuren en ramen extra sloten werden gezet. Zowel boven als beneden had Eline ook nog eens rolluiken laten plaatsen. Niet elektrisch, omdat ze als de dood was dat ze door stroomuitval haar huis niet meer uit kon.

De ramen die uitkwamen op de aanbouw — Sams kamer en de badkamer — werden nu vrijwel altijd afgesloten door de rolluiken als ze niet thuis was. Wel zodanig dat er frisse lucht binnen kon komen, maar niemand kon naar binnen. Als die inbreker via de aanbouw had kunnen ontsnappen, moest het een koud kunstje zijn om langs diezelfde weg boven te komen, redeneerde Eline. Op de poort en de muur in de achtertuin was een stevige laag met glasscherven aangebracht zodat een inbreker wel twee keer nadacht voordat hij die weg zou nemen om in de tuin te komen. En als extra zekerheid zat er bij de achterdeur en de voordeur een alarm, en op alle opengaande ramen verklikkers. Als er een contact werd verbroken, kreeg ze meteen een seintje op haar telefoon.

Eline voelde zich veilig in haar eigen huis, desondanks waren die nachtmerries gebleven.

‘Mam,’ klonk de stem van haar achtjarige zontje Sam.
De deur werd opgedaan en S